

no sols per als confreres, sinó també per al proïsme.

El bon sindicat ha de sentir les alegries i els greuges del company com a pròpies. Ha d'ajudar-lo sempre. Ha de saber sacrificar-se. No sols per inclinació natural; també per egoisme. Practicant els deures de companyonia hom sap que en els moments difícil no estarà sol.

La resolució de les petites misèries mèdico-rurals s'obtidria automàticament pel contacte, pel respecte mutu, que és com desapareixen les aristes que lesionen l'amor propi. Hom sap que la repetició dels actes denunciadors dels estats anímics porta el domini d'aquests sobre els contraris. L'exercici dels sentiments nobles de l'amistat, del companyerisme, del sacrifici, allunya-rien l'egoisme i la conducta equívoca del mal company.

El Sindicat ha de fer-nos bons i fer-nos estimar el company com a nosaltres mateixos. Hem de tenir consciència dels nostres actes. Hem d'aspirar a tenir personalitat, que imprimeix el caràcter a la vida de consciència, la qual es converteix en una realitat material la influència de la qual experimenta i sobre la qual, a la vegada, actua.

Només veient la solidesa de l'estament mèdic, amb les qualitats d'honradesa i suficiència dels seus components, és quan el públic no veurà amb recel les nostres institucions i deixarà de considerar-les com agressives i antisocials. Confessem que el nom mateix s'ha fet odiós, almenys suspecte, a determinats sectors socials per causes extrínseques a la nostra Associació. Algun contratemps ha sofert el Sindicat per culpa de tal suspicàcia.

L'aspiració nostra ha d'ésser que el Sindicat no sigui temut ni odiat, ans bé, objecte d'admira-ció i respecte. Per aconseguir-ho, caldrà seleccionar els elements per a obtenir el millorament de l'òrgan societari. El públic jutja del conjunt pels actes de determinat element. El metge que no sigui bon company, ni es condueix com és degut, convindria segregar-lo. En tots els estaments existeixen, per dissort, elements que deshonoren la classe. Entre els metges, convé dir-ho, tenim fenicis que han estudiat Medicina com haurien pogut posar-se darrera un taulell. Per aquests l'única idealitat és el calaix.

Així com per als bons tots els sacrificis, per als dolents l'ordre d'exili. Se'm contestarà amb les dificultats de portar a terme la selecció. El funcionament de tribunals d'honor o juntes de greuges o seccions de deontologia es troba obstaculitzat per temences i prejudicis imperiosos.

Jo crec que el treball no fóra gran. El mateix funcionament de tals tribunals fóra intermitent i acabaria amb l'atròfia de l'òrgan per manca d'ús. Els companys amb taca deshonorosa, incompatible amb el conuiu societatari, han estat sempre molt comptats. Més sovint és el company amb petites tares, la traveta al confrare, la xerrameca en desprestigi del germà de professió; la caça del client, etcètera, petites misèries de la pràctica mèdica que es corregirien amb el contacte periòdic del qual es parlava suara.

Se'm dirà que actualment el Sindicat té interdita aquesta funció. Els Collegis tenen el deure de fer-ho. A ells hem d'adreçar-nos, però això no obsta que el Sindicat, com a estament mèdic encarregat de vetllar pels interessos dels seus associats, prengui, davant dels Collegis, la defensa del company perjudicat.

Sortosament, les relacions entre el Sindicat i els Collegis catalans no poden ésser més amistoses. A fi de comptes, els afiliats a aquell formen en les llistes dels darrers. Les iniciatives que interessin a l'estament mèdic poden portar-se a l'Associació més convenient.

Recordo l'article publicat en aquest mateix BUTLLETÍ, núm. 75, corresponent al mes de novembre del 1926, preconitzant l'"enquistament" com a terapèutica més eficaç en la lluita contra les circumstàncies adverses. No és que el Sindicat s'hagi, tanmateix, reclòs dintre la closca protectora, reduint les funcions a les únicament nutritives. El Sindicat és ple de vida, no cap dintre els seus murs daurats, i convé que eixampli cada dia les funcions de relació. Per això, fóra convenient que adaptés la seva actuació a les circumstàncies actuals d'una manera segura i prudent, i així podria estendre sense temensa el seu radi d'acció.

Ho dic per aquella idea ben pensada, avortada dissortadament, de les conferències comarcals o districtals. Els qui estimen el companyerisme, ba-